

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ. - Συνδρομὴ προπληρωτὴ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα 12 δρ. στὸ ἕξω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆς ἐβδομάδας, ἀπὸ 7-8 χιλιάδες φύλλα. Γιὰ κάμμιὰ καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γ' ὡς τοποήσεις. Κάμμιὰ καταχώρησι εἴτε τυπωθῇ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διόλου εἰς τὴν ἐκδομὴν δὲν γίνεται, καὶ ἴσοι θέλουν νὰ κάνουν τίτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γράφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν ποῖλα, γὰ ἔξωθεν πῶς τὰ γράμματα τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἔτος δευτέρον

Ἀθῆναι, 14 Ἰουλίου 1884

Ἄριθ. 129+140

Οἱ χρυσογάδρου

ἐκρέμασαν τὸ ζουνάρι γιὰ καυγᾶ.

Ἐνα πουλημένο τους κνώδαλο ἔγραψε ἐπὶ τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Κορομυαλά κῆτι σάλια καὶ μύξαι ὑπερασπιζόμενος αὐτοὺς μὲ λόγια φουσκωμένα.

Δὲν ἔχουν τίποτα ἄλλο νὰ μᾶς ποῦν παρὰ τὸ γουδὲ τὸ γουδοχέρι, πῶς αὐτοὶ πλούτησαν τὸν τόπο, αὐτοὶ ἔκαναν τὴν Ἀθῆνα πολιτεία καὶ τέλος, ὅτι αὐτοὶ ἀπὸ γουρούνια πού εἰμασπε τόσα χρόνια μᾶς ἐξευγένισαν καὶ μᾶς ἔκαναν ἐξευγενισμένα γουρούνια ὅπως ἦναι καὶ φαίνονται αὐτοί.

Τὸ ζήτημα εἶναι ἀπλό. Πρῶτο. Νὰ μᾶς ποῦν πόσοι εἶναι αὐτοὶ οἱ χρυσογάδρου πού ἦρθαν ἀπὸ τὰ ὄζω ἀπὸ δῶ, μὲ τί περιουσία ἦρθαν καὶ τί ἀπόκτησαν ἐδῶ; Δεύτερο. Τί ἔκαναν; Καὶ ἂν ἔκαναν τίποτα νὰ μᾶς ποῦν πόσα κέρδισαν. Τρίτο. Νὰ μᾶς ποῦν ὅταν ἦρθαν πόσο βρῆκαν τὴν Ἀθῆνα διεφθαρμένη ἠθικῶς, καὶ πού τὴν κατάντησαν μὲ τῆς γυναϊκές τους πού καὶ μέσα στοὺς σιδηροδρόμους τῆς βαροῦν μὲ λαδωμένα σφογκάρια καὶ ἐπὶ τὴν ἀμμοδιά τοῦ Φάληρου τί κάνουν, καὶ ἀκόμα τί κάνουν στὰ θέατρα καὶ στὰ σπίτια τους καὶ στοὺς κουτανιατικὸς τους χοροὺς. Τέταρτο. Ἀφοῦ δὲν τοὺς ἀρέσει ἡ Ἀθῆνα γιὰ τί δὲν φεύγουν; Πενττο. Νὰ μᾶς ἀπαντήσουν ἂν ἔδωσαν λίγαις χιλιάδαίς καὶ ἔκαναν κῆτι ψευτοαγθοεργὰ μαγαζὰ, ἢ βοήθησαν εἰς εἶνα πού βάλαν, τῆς χιλιάδες αὐταίς ἂν δὲν τῆς πῆραν ἀπὸ τὸν τόπο ἑκατοντάκις χιλιάκις ἑκατομμυριάκις φοραίς.

Σ' αὐτὰ νὰ μᾶς ἀπαντήσετε κατὰ λέξι, ὀνομαστὶ καὶ κατὰ γράμμα χωρὶς νὰ βρίζετε ἐντιμους ἐφημεριδογράφους πού ζοῦν μὲ τὸν ἴδρωτά τους καὶ ἀναδρα χωρὶς ὑπογραφή, καὶ σὲ ποιὰ, ἐπὶ τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Κορομυαλά πού γίνεται ἀποθήκη καὶ τοῦ σκ. . . . τοῦ Κουταλιανοῦ, φτένει νὰ τῆς δόση μέρος νὰ φᾶν, ἦγουν νὰ πληρωθῇ.

Γνωρίζομαστε. Ἐμεῖς δὲν ἔχομε πεντάρια καὶ χαίρομε τὴν καλλίτερη ὑπόληψη ἐπὶ τὸν λαὸ, σὲ μὲ τὰ ἀπὸ τὰς χερσὶ τῶν ἐφημεριδῶν σας καὶ ψιλὰ γράμματα καὶ φιλοκαλίαις καὶ ἀηδίαίς δὲν μορεῖτε νὰ ξεμυτίσετε μπροστὰ μᾶς.

Ἐ Λαὸς σᾶς περιφρονᾶ, καὶ ἂν βγάζετε Ἐφημερίδα Κορομυαλάδικη τὴν διαβάζετε μόναχοί σας.

Μεθ' αὐτοῦ πιδ εἰτενεστέρα.

Ἱερουσαλήμ.

Αὐτὸ τὸ κνώδαλον ὁ πατριάρχης δηλαδὴ τῶν Ἱεροσολύμων Νικόδημος, ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο τοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὴν συμφωνίαν πού ἔχει μ' ἐκεῖνον πού τὸν ἔκανε πατριάρχην, ἦγουν τὸν Χαχόλο, τότε δίνει ἀδειαν εἰς τοὺς Χαχόλους καὶ τὰς ἀγαπητάς του Μιατούσας νὰ κάνουν κατοχὴ εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Γολγοθά.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σχολάρχης Φώτιος σὺν γνήσιος ἑλληνας ἀντισταθῆκε εἰς αὐτὸ τὸ μοχθηρὸ σχέδιο τοῦ τὸν ἀποκλείσει τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγιοταφίτου. Αὐτὰ σὲ παρακαλοῦμε νὰ τὰ γράψης μᾶς καὶ ὁ χαβάλης Τρικούπης σκεφθῇ τίποτα γιὰ τὸν ὄναγρον Πατριάρχην, ἢ ἀλλοιῶτικα, πῆς μᾶς σὺ, τί νὰ τοῦ κάνωμε ἐμεῖς ἐδῶ οἱ γνήσιοι ἑλληνες, πού πλέον πᾶει νὰ μᾶς πνίξῃ.

Ἀπάντ. Παληαθ. Ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ κάνετε, τίποτε δὲν θὰ τοῦ κάνετε, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσετε σὺν ἄγρυπνα σκυλιὰ τὴν φρουρὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὡς πού λίγο λίγονά τὸν φᾶμε κί αὐτὸν πρὶν μᾶς φᾶν, ὅπως φάγμε καὶ τὸτους ἄλλους πιδ τρανοὺς προδότας ἀπ' αὐτόν. Κουράγιο, καὶ τώρα πού ἔχομε ἕνα ψωροκρητίδιον καὶ βασιλεύει παντοῦ ὁ ἑλληνισμός, ὅπως ἀποδείχτηκε ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ Μιαούλη, θὰ φοβηθοῦμε, ἐνῶ δὲν φοβηθήκαμε πρὶν ἀναστηθοῦμε κᾶν καὶ κᾶν πού πέρασαν ἀπὸ πάνω μας. Ἄν ἦναι ὁ Νικόδημος πουλημένο κρέας τῶν Χαχόλων, θὰ ἔρθῃ ὥρα νὰ τὸν ξεχαχολιάσωμε. Ὁ λύκος λίγες μέρας χαίρεται ὡς πού νὰ τὸν πᾶρουν μυραυδιὰ τὰ μαντρόσκυλα, καὶ μεῖς τώρα πού τὸν μᾶριστήκαμε θὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ κᾶνῃ πάσο, χωρὶς νὰ τοῦ μετροῦμε καθε βῆμά του προδοτικῶ. Ἄμ στὴ Ρουσία πῆγε καὶ προσκύνησε καὶ ἦτανε δυνατό νὰ μὴ γυρίσῃ σοῦτευμένος μὲ ρούσικα ρούβλια; Νομιζετε ὅτι εἰς τὰ στήθια αὐτῶν τῶν ἀθλιῶν ρασσοφορεμένων ὑπάρχει αἰσθημα ἐθνικὸ; Παραδινεῖτε λέτε στοὺς ρούσους τὸν Γολγοθά; Αἰ ἐγὼ σᾶς λέγω πῶς γιὰ ἕνα ρούβλι, καὶ ὄχι γιὰ τριάκοντα ἀργύρια, μορεῖ νὰ παραδώσῃ ξανὰ καὶ τὸν Χριστὸ μᾶς ἂν κατέβονε κάτω.

Ποῶ

Ἄχρειος νόμος ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ Τρικούπη γιὰ τὸν καπνὸ δὲν ὑπάρχει οὔτε θὰ μεταγίνη, διότι δίνει τὸ δικαίωμα σὲ καθε μασκαρὰ νὰ σοῦ χαλὰ τὴν οἰκιακὴ σου ἡσυχία καταπατῶν-

τας τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖο καθόρισε καὶ ξίστερτα λέει πῶς ἡ κατοικία τοῦ πολίτη εἶναι ἀσφαλισμένη ἀποδοτικῶς...

Τοιοῦτοτρόπος προχρῆται ἐκείνη ἡ καθεστῆς μεθυσμένη κατάγυλιε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπικροκλήτους στο σπῆτα τοῦ Ἀριστοφάνειου... Ἰωαννίδου ἤτανε κρυμμένο τουμπάκι. Λοιπόν, στ' ἄρματα κληρονομίας Ζωνόπου το ὁποῖο περὶ καὶ καθάλλασαι ἐπιποιοχάρυφλακαί καὶ σταυρωτίδες καὶ ζενυτῆσαν οἱ ἄνθρωποι...

Δὲν βγαίνασε. Ὁ καθὴς ἑαυτὴν μάνα σὰς σὲς πού πατὲρ νὰ κριθῆτε. Νὰ εἶσι τὸ πάμε καὶ τὴρα. Φτοῦ νὰ πᾶρη ὁ διάολος τὸ ρωμαϊκὸ ὅπως κατάντησε.

Κέρκυρα ἔχουν λέει ἓνα γραμματικὸ μὲς διαχειριστικῆς ἐξπιτροπῆς πού λατρεύει δύο κυριούς, ἓνα στὰ φανερὰ καὶ ἓνα στὸ κρυφὸ καὶ ἔτσι εἶναι πάντα μέσα διὰ μέλλοντα καὶ παρόντα, ἀλλὰ ἀνασφύρηκε τὸ λεοντοταμάρι τοῦ ἀνὸ φανίκε ἡ γαδιουροσύνη του. Εἶναι σωστά χαμαιλέον, κολακίαις τοῦς τρανοῦς καὶ ἀγρίου τοῦς μικροῦς καὶ ἐσκέπασε καὶ μὴ ἀναφορά τοῦ ἀδερφοῦ μου.

Σ. Π. Αἱ, τῶρα τί μὰς πᾶς λές αὐτὰ; Για νὰ τοῦ κόψωμε τὸ νερὸ νὰ μαρθοῦν τὰ πράσα; Ἀφοῦ κρατιέται ἀπὸ δυὸ ρίζες, πότε νὰ κοπῆ πρῶτο ἡ μιὰ ρίζα, ἢ ἡ ἄλλη τοῦ Τρικουπῆ, κί' ἀπὸ ἀπὸ τὴν ρίζα τοῦ Δεληγιάννη τὸν χερζίζουμε μετὰ μὴ κλοτσά. Τὴρα ὑπομονή.

Ἐχασε τὸ παιδί του πού τοῦστειλαν ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Ἐχάλασε ὁ ἐντιμὸς συμπολίτης καὶ τὸν κόσμο χιὰ νὰ τὸ βρῆ. Δὲν ἄφησε τρούπα ἀνοιγτῆ, κατάντησε, καὶ ἔφασε ὡς καὶ στὰ παρθεναγωγεία τοῦ Γκαί, ὅπου ἔμαθε ὅτι ὑπάρχουν καὶ μικρὰ καὶ κύνουν δουλειὰς στῆς Μαγδαλιναίς. Τοῦ παρουσίασαν σὲ παρτάκι πέντε εἰ τέτοια μωρὰ, καὶ ἔφριξε ὁ ἄνθρωπος, πῶς ἡ ἀστυνομία δὲν ζητάει ἀπὸ ποῦ εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ τίνας εἶναι καὶ πῶς τὰρτίνει ἐκεῖ μέσα στῆ καταβάρα τῆς διαφθορᾶς. Ὅσον ρώτησε τὸν κλητῆρα τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν μεγαλειότητα ἀρέλειαι. — Ὅχι, ἀδερφέ, ἔχομε τὴρα καὶ σένα νὰ δώσωμε λόγο. Ὅποιος τ'ἄχχασε ἐξ ἔρθη νὰ τὸ βρῆ. Εἶναι τὸ παιδί σου ἐδῶ; Δὲν εἶναι; Αἱ, αἱ τράβα δρόμο σου.

Κάθε πλέον σχολιο σ' αὐτὴν τὴν φηλοκλήτῆ εἶναι περιττό, γιατί ὅτι καὶ ἂν πῆ τινας πᾶν τὰ λόγια του χαμένα καὶ τοῦ ἀέρα. Τί γυροῦν αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἐκεῖ στὰ φυλοστασία; Ἐξήγησαν καὶ αὐτὰ τὴν κοινωνίαν ὅπως ἡ Μαγδαλιναίς; Σ' αὐτὴ ἀπάνω τὴν περιστατα ντρέπεται νὰ μιλῆση τίνας ὅσο ἐλευθεροστόμος καὶ ἂν ἦναι, καὶ ὅσο καὶ ἂν θέλη νὰ λέγη τὴν σκάφη καὶ τὰ σῦκα σῦκα. Καταλαβένετε;

Ἐδῶ στῆ Καμαρτζικ τοῦ Λαυρίου ἀξιοθῆκαμε ὑπερὰ ἀπὸ πολλὰ βᾶσανα καὶ κάναμε μιὰ ἐκκλησὶάν τὸν Ἀγ. Κωνσταντῖνον, ἀλλὰ μὰς φέρανε ἓνα παπὰ ἀπὸ τὴν Κερατῖὰ πού εἶναι κερκτοπίστας. Ἐλέκσε πρῶτο τὴν ἐπιτροπὴν καὶ πᾶρε 150 δρα. γιὰ νὰ πᾶη νὰ φέρῃ τὴν οἰκογένειαν του καὶ λείπει τὴρα σαράντα μέραις καὶ οὔτε παπὰ οὔτε παπαδιά ἔχομε καὶ προχθὲς πέθαρε ἓνας ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔχομε πῶς νὰ τὸν μεταλάβωμε.

Σ. Παληάρη. Τί λέτε ἀδερφίαι, ἀφοῦ πέθανε ὁ ἄνθρωπος θέλετε νὰ τὸν μεταλάβετε παλιόμοιο; Αὐτὸ δὲν στέκει ἀρῆστὸν τὸν νὰ ζωντανέψη. Ὅ; πῶς νὰ γυρίτη καὶ ὁπαπάς καὶ τότε τὸν μεταλάβετε, τὸν ζωντανέψετε, καὶ πᾶν εἶσι μετὰ μὴ ἐροτέλειαι.

Ἀνὰ τέτοια γαδούρια εἶσατε, πού ἄμα πού ἔρθη καὶ δὲν τὸν πᾶρτε νὰ τοῦ χάσσει τὸ καλὸ κῆφι μὲσα στὸ κεφάλι τοῦ τραγοῦ Μονάχα νὰ γράφετε τὰ παρὰ πινὰ σας ξέρετε, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα τίποτα. Καλὰ λοιπὸν νὰ σὲς κάρη, ἔτσι, θὰ σὲς ἀποσῇ νὰ γράψετε ὅλοιο χωρὶς παπὰ, ὅτι ὡς σὸ φανερὸ ἐξῆς ἀπολλῆται ὁ ὅτι οἱ ἄνθρωποι...

Τέλος πάντων κ. Διευθυντῆ γιὰ κείνο τὸ σπῆτα, πού εἶναι ἀπέμεινε στὸ καφενεῖο τῆς Τρίτολης, στῆν Νεάπολι, πού πλημμύρισε ἀ ἀπόκατος καὶ βρωμᾶ ὁ κόσμος καὶ περπατοῦν τὰ σκουλήκια σὺν βρομάκια, — τὰ παραμεγάλωσα — αἱ εἶναι σὰ φειδῆκα, τίποτα δὲν ἔκανε, ξέρεις δὲ πολὺ καλά, ὅτι μετὰ ὀργάνων ἀστρονόμικων διατάξεων μπορεί πολὺ καλά νὰ παρεμβῆς καὶ διατάξῃς καὶ ὑποχρεώσης τὸν κύριον ἐπιτοκοκτοῦρα νὰ τὸν καθαρῆς, καὶ τοῦτο γιὰτὶ μπορεί νὰ βγῆ ἀπὸ κεί ἡ χολέρα καὶ καθαρῆς εἶνα πρῶτο, γιὰ νὰ γλυτώσωμε καὶ μετὰ ἀπὸ τὰ χέλια σου καὶ σὺ ἀπὸ τὰ δικά μας. Καὶ θὰ εἶ δῆς.

Ἄ στάσου, νὰ σοῦ πῶ καὶ ἓνα ἀντὲρ νοῦ, ἔχουν σου μυστικὸ. Ὁ Τρικουπῆς εἶπε στὸ σάλον τοῦ πᾶς δὲν σὲ γανέσει, ἀλλὰ δὲν μπορεί νὰ κἀνη κί' ἄλλοιός. Τοῦ καθῆσες στὸ σῆρκο. Ἔχε λοιπὸν τὸ νοῦ σου, γιὰτὶ κ' ἔτι σου μαγειρεύουν. Μὴ γελᾷς καὶ σοῦ τὰ λέω αὐτὰ ἀπὸ πηγή. Ξέρεις ὅτι ἡ μουσικὴ μου ἀστυνομία φωνάζει πάντοῦ, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κἀνω, μήπως πληρῶνῃς καὶ τίποτα γιὰ νὰ πληρῶνῃς κί' ἐγὼ τοῦς ἄλλους τοῦς ἐπιτοκοῦς, νὰ σοῦ φέρω καθε μὲρα μιὰ γούρτ' ἀ νῆα.

Βλέπεις ὅτι τὴρα ἡ σπιούνιά κατάντησε κατὰ τὸν Τρικουπῆ σου ἐντὶμο ἐπαγγέλιμα, καὶ θυμαζῶ πῶς δὲν διώρισε ἄξομα καὶ εἶ ἐπαγγέλιματὸς δολοφόνους. Τί νὰ γίνῃ; Ἐτοσε τᾶχουν τὰ χρόνια.

Φυλακαίς Μενδύρεσε. Μὰς πεθύνουν ἐδῶ μέσα. Ὁ ἐπιστάτης μὰς γυροῦνι τὰ βλάρα γιὰ νὰ μὰς ἀφήσῃ λίγο νὰ πάρωμε ἀέρα καὶ ἂν δὲν τοῦ τὸ δώσωμε μὰς στέλνει στῆ βούτσα, καὶ μὰς φοβερίζει νὰ μὰς στείλῃ στῆν Αἴγινα, πῶς νὰ τὰ βροῦμε μετὰ οἱ φυλακίτες καὶ τὰ τὰλλαρα; Μὰς λέει νὰ πουλήσωμε τὰ ρούχα μας.

Δὲν ἔχομε πλέον πρὸς ποῖον νὰ καταφυγώμε καὶ καταφεύγωμε πρὸς σὲ τὸ προστατῆ μας. Χαθήκαμε μερικὸι φτωχοί. Νοικιάζει καὶ παιδιὰ ... μετὰ ἕκατό δραχμὰς τὸ μῆνα.

Σ. Παληάρη. Γί, αὐτὰ κάμω εὐθυνη δὲν λαμβάνω, γιὰτὶ μπορεί νὰ ἦναι καὶ ψέματα καὶ συκοφαντίαις, ἔστειλα ὅμως τὸ γράμμα στὸν κύριον Εἰσαγγελεῖ καὶ σ' αὐτοῦ πλέον τὰ χέρια κρέμεται νὰ ἐνεργῆσῃ τὰ δέοντα καὶ μὴ δένονται.

Στὴν Ἀγένη. Γι' αὐτὰ πού μὰς γράφετε γιὰ τὸν ἀνθοπολοχάου κ. Πλατούτσα πῶς τσακώθηκε μετὰ τὸν ἀρχιφυλακα τῶν φυλακῶν Μιχγινα μέσα στῆ πλατῆα καὶ κόπησε νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ λοιπὰ, δὲν τυπώνονται, διότι δὲν ἔχετε ὑπογραφή καὶ θὰ πῆ πῶς εἶναι ὅλα ψέματα.

Μὴ τί, ἔτσι μόνο νομίζετε, ὅτι ἀνυπόγραφα ἐκθέτουν τὸν κάθε ἓνα; Καὶ ὅταν, βλάκες, μοῦ ζητήσῃ τὸν λόγο ὁ Πλατούτσας τί θὰ τοῦ πῶ; Νομίζετε ὅτι ὁ Παληάρητσοπος εἶναι ἐλεύθερη Κέρκυρα, νὰ βρίζῃ δηλαδὴ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον δωρᾶν μετὰ τὴν καμπόρα μου καὶ νὰ βριακῶ γὰ πὸν μετὰ μὴ μου γιὰ ἔξεναις ἐνομοίαις, καὶ γιὰ ἀνάδρωμα τόσο πολὺ ἄνθρωπος πού δὲν ἔχουν τὴν τόλμη οὔτε τὴν ὑπογραφή τους νὰ βάνουν; Ρούτες.

Πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Κορομαλά. Δὲν πρέπει νὰ λέγη καθὼς λέγεσθε ἀλλὰ καθὰ βεβαιούται ὅτι ὁ σταυρωτῆς ὑπονομαρῆχος Σιλαμῆτος, καὶ σταθμαρχῆς Θεμιστοκλῆς Ἡλιοῦ ἀτίμασε τὸ παιδί. Τέλος πάντων αὐτὸ τὸ κακούργημα θὰ τὸ διὰλύσῃ τὸ στρατοδικεῖον, τὸ ὅποιον πιστεῖομε πῶς δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν, τὰ καθὰ λέγεται, ἀλλὰ τὰς ἱατρικὰς ἐκθέσεις. Ἐπρεπε νὰ τὴν πᾶθες αὐ αὐτὴ τὴν δουλειὰ, γιὰ νὰ σοῦ δείξωμε τί θὰ πῆ καθὰ λέγεται.

Ἄπο τῶν Νέων Ῥώρων τῆς Ἀμερικῆς μὰς γράφουν μετὰ κοτόλογοι τὰλα. Ὅτι ὁ καὶ περὶ παρὰ ξένου πρόξενου Μπότηκωσι, μιὰ ζστὴν ἔλληνικὴν ὅλοιο μετὰ τὸ γῆρας, καὶ ὅτι οὔτε ἀπὸ τὰ κάρδια ἔχει συμφέρο αὐτοῦ πού μὰς γράφει, ὅτι ἀρεστάρησε ἓνα γιὰ κῆτι τὰλλαρα καὶ ὅτι ἔχασε καὶ αὐτὲς 50 τὰλλαρα, ὅτι ἔσταντας μετὰ τὸ νὰ ἦναι ἀπένταρος μού στέλνει τὸ γράμμα ἀπλήρωτο, νὰ τὸ πληρώσω ἐγὼ σὺν κερατᾶ, καὶ τὸ νοστιμώτερο ἀπὸ ὅλα μού λέει νὰ τὸν γράψω καὶ συνοδουμῆτῃ φοῦ δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ τὰ ταχυδρομικά ἐνοῦς γράμματός.

Αὐτὸς ὁ ρωμῆνός πού μὰς γράφει αὐτὰ, πιστεῖω ὅτι ἡ χρουστὰ τῆς Μιχαλοῦ καὶ δὲν ἔξεραι τί μωρολογᾷ ἢ ὅτι ἔργυε ἀπὸ κἀνένα σπητάλιο καὶ δὲν ξέρει τί λέει καὶ ἔσπασε κί' αὐτὸς στὸ κεφάλι μας ἀπὸ τὴν Ἀμερικῆ κληκακισαίτικο. Γίλες;

Ἀγαπητὴ Παληάρη, πῶς.

Μὲ μεγάλη ἀπορία βλέπω νὰ μὴ δίνῃς προσοχῆ ὅσο φωνῆ νὰ βγᾶς, σὺ ὁ ἀποδειγμένος γιὰ τὴν ἀνωότητά σου, (δηλαδὴ βλακεία θέλεις νὰ πῆς), σὺ ὁ ὁποῖος δίνεις καὶ τὴν ζωὴ σου γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Λαοῦ. (ὅχι ὅμως καὶ ἀπὸ ἕκτο). Ἡ ἐφημεριδογραφία εἶναι ἀντιπαράθετος πού χαμάλη Λαοῦ, (τὰ γράψικε χιλιεὶς φορὰς αὐτὰ), ὁ ἐφημεριδογράφος πρέπει νὰ ἦναι ἄνθρωπος μετὰ μουλὰ, καθὼς εἶναι πολλοὶ ἀπὸ σὲς, ὅχι ὅμως καὶ κῆτι παιδαρῆια πού γράφουν τὴν ἐφημερίαν τὴν θεατρικὴν Ἰλισσὸς, τὰ ὅποια ἐγὼ δὲν βγίξω ἀκόμη ἢ μύτη τους ἀπ' τ' αὐτὸ, θέλουν νὰ κάνουν καὶ θεατρικὴς ἐπίκρισις γιὰ νὰ γράψωσιν κἀνένα εἰσιτηρίο. Ἐφρῶ πῶς τέτοια πατασοῦρια ἡμερόβια, ἔχουν σου πού βαστοῦν ἀπὸ τὰ σῦκα ὡς τὰ σταφύλια φέρουν ντροπὴ στὸν τύπο καὶ σὲς προσβῆλλον ὅλους ἐσὲς τοῦς καλοῦς ἐφημεριδογράφους. Ἄν ἦναι ἔτσι καθὲ ἓνας νὰ πιάνῃ τὴν πέννα καὶ νὰ γράψῃ ἄρις μάρες νὰ βρίζῃ ἀναγνωρισμένους ἱκανότητες γιὰτὶ δὲν τοῦς δώσαν εἰσιτήριον, τότε μὲ τὸν Θεὸ, ἄλλο δὲν σὲς λείπει παρὰ νὰ κἀνετε καὶ τὸν ρήτορα Κώττα συναδελφὸ σας, διότι τὸ ἐλάχιστο αὐτοῦ ξέρει καὶ μιὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Α. Παλ. Ἄν δὲν ντρέπεστε καυμένοι νὰ κάθεστε νὰ δίνετε προσοχῆ σὲ τέτοια μωρέλια. Ποῖός δίνει μιὰ πεντάρη γιὰ Ἰλισσοῦς καὶ Ἀγελώους ποταμοῦς πού τῆς διαβαζόν μόνον ἐκεῖνοι πού τῆς γράφουν, καὶ ἀποθαμαζόν τῆς κουταμάρας τῶν, καὶ οἱ φοικαράδες οἱ στοιχειοθεταὶ πού εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ τυπώνουν ὄλαις τῆς βλακειαις τοῦ κόσμου, τοῦς δίνουμε μάλιστα καὶ πολλή τιμῆ πού καταδεχτήκαμε νὰ κἀνωμε λόγο γιὰ τέτοια κουτρούλικα κεφάλια. Δὲν εἶναι παρᾶξενον γιὰ γυροῦναι μετὰ τῶν Ἰλισσοῦς τοῦς κί πνυτρεῖα μ' ὅλη τὴν ἀρχαία σημασίαν τῆς λέξις.

Οἱ ἐφημεριδοπώλεδες παραπονοῦνται ὅτι ἡ δούλα τοῦ Μαρκοπούλου πού εἶναι τὸ σπῆτι του ἐκεῖ κοντὰ σσοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, πειράζει ὅλο τὸν κόσμο, λένε δὲ πῶς δὲν θέλει νὰ τοῦς πειρᾷ, γιὰτὶ θυμώνουν, καὶ κᾶμμιὰ ὡρα θὰ τῆς σπᾶσουν τὰ τζᾶμια καὶ θὰ τῆς κἀνουν κάμμιὰ οἰκουμένη διχθῆλωσι διὰ πετροβόλισματος.

Σ. Π. Καὶ θὰ ἦτε παληάρητσοπος ἂν δὲ τὸ κἀνετε. Ἀλλὰ ὄχι, σεῖς, νὰ ἦτε φρόνιμοι καὶ τὴρα πού τὸμαθε τὸ ἀφεντικό τῆς καὶ ἡ κυρὰ τῆς πιστεῖομε νὰ τὴν συμμαζέψω, καὶ ἂν αὐτὸ δὲν γίνῃ — Ἐμπρός ὁ πόλεμος.

Κύριον Συντάχτη. Νὰ πῶς θὰ μὰς πιάσῃ ἡ χολέρα. Κεῖ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν Μητρόπολι στὰ παλὰν λουτρά κοντὰ στὸ μπκκάλικο τοῦ Συκομανδρόπουλου ἀπὸ πίσω μεριά εἶναι μὲσα σὲ μιὰ ἀρχαία ἐκκλησία κῆτι παληάρητσοπος ἀπὸ τὰ ὅποια βγαίνει τοῦ κόσμου τὸ βουρκᾶρι, εἶναι μετὰ συμπάθειον κί ἓνας ἀπόκατος καὶ βρωμολογᾷ ὅλος ὁ κόσμος. Γράβετε σὲ παρακαλοῦμε αὐτὰ νὰ πᾶρη μωροῦντῆ ἢ ἀστυνομία καὶ χερζῖν τῆς, ὑγεινῆς.

Σ. Π. Γι' αὐτὴ τὴν ἀποθήκη τῆς βρώμας γράψαμε καὶ πέρισυ καὶ φέτος καὶ ἔγινε μιὰ μικρὴ περκατήρησις καὶ δύο με-

ρῶν καθαίρησῃ καὶ ὕστερον πάλι τὰ ἴδια. Γιάτῃ μου τὰ ἴδια Παντελῆ μου. Μὴ γᾶνετε καὶ τίποτα δὲν γίνεσθε. Ἄς με διορίσουν ἐμεῖς ἐπὶ τῆς καθαριότητος καὶ χωρὶς μιστῶ καὶ νὰ δῆς τότε πῶς τὰ κουβεγιαζώμε. Ἀλλὰ γοῦκο τοῦς συμψέρεσι, διότι θὰ βροῦν τρομεραίς καὶ φοβεραῖς πομπᾶρας στῆ φράξ καὶ θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ὅλη ἡ Ἀθήνα δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ σκατοῦλα μελαινίαια.

Ἄς τῆν πλῆστρο πού σμμαζέψει ἓνας μπακαλῆς πούχει τῆς πολλὰς γαρυσφαλαις μὲσα ἀπὸ μπακαλικὸν τοῦ ἐνοῦ Κολωνακί, καὶ κᾶνεσε προχθὲς νὰ γίνῃ ταβκατοῖρι ἀπὸ τὸν κῆρατὸ πού μαζεύτικε, ἓνεκα παρὰξήγησις, εἶναι καθαρώτατο ἀτομικὸ, καὶ δὲν τυπώνεται, ἀγᾶ κατὰ λάθος τὴρα εἶνε μισοτυπομένο.

Στὸ

Λαῦριο ὁ Θεοδώσιος Σπετσιώτῃς ἐκλεψε τὴν Ἑλὴν καὶ τὴν ἔχει μὲσα σὸ πλῦντήριον καὶ ἄλλα πολλὰ ἀτομικά. Νὰ τὴν χαίρεται ἀφοῦ εἶναι τόσο ἔξυπνος λαποδοῦτῆς νὰ κλειθῆ καὶ ζωντανός καὶ δλακερῆς ἄνθρώπους καὶ μάλιστα γυναῖκες πού βαρένουν τόσο πολὺ. Πᾶν κί' αὐτὸ κηροῦσιν καὶ αἰτοῦν.

Οἱ καθηγηταὶ

λέει τοῦ γυμνασίου τῆς Σύρας στοῦς προδιδασκίους ἔκαναν πολλὰς ἀδικίας, καὶ γι' αὐτὸ ἔμα πού δημοσίευσαν τοῦς προδιδασκίους ἐγιναν σφοδρὸ διδοχόροτο, ἄλλοι κρυφίκα καὶ ἄλλοι ἔφυγαν.

Σ. Π. Αὐτὰ εἶνε ἀπὸ τὰ συνήθῃ πράγματα καὶ ἀνάξια λέγει νὰ γίνεσθε λόγοι περὶ αὐτῶν.

Δὲν φταίνε οἱ δασκάλιοι καὶ καθηγητᾶδες, φταίνε οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν ἐκείνων πού δὲν προδιδασκίκα, πού δὲν ἔπτασε τὸ ξερὸ τους γ' ἀλύγου τὸν προχὸ με κἀνενα Γεώργιο Σταῦρο μετὰ δύο μὴθνεῖα, καὶ τότε νεῖς βλέπομε ἂν προδιδασκίωσαν τὰ παιδιὰ τους καὶ ἄς ἦτανε καὶ κούτσορα. Νὰ τὰ λέμε τὴρα θέλωμε καὶ νὰ μὰς μαθῆνη ὁ κόσμος. Μ' ἓνα κατοστάρικο καὶ δαυλί καυμένο ἂν ἦσαι μπορεί νὰ σὲ κἀνουν προέσφρα.

Ἔνας

πολίτης παρακαλᾷ, λέει ἓνα κλητῆρα Γ. Α. πού εἶνε στῆ δι-εῦθυσι τῆς ἀστυνομίας νὰ τοῦ δώσῃ τὸ δαχτυλίδι πού τοῦ κρατᾷ ἀπὸ δῶ καὶ 4 μῆνοῦς, προσποιούμενος πῶς δὲν μπορεί νὰ τὸ βγᾶη ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀλλοιότηκῆ. Θὰ τὸ ματορῆσῃ πού τὸ τᾶρδιευθυντῆ.

Σ. Π. Ἐχει δικαιο ὁ κλητῆρας, ἀφοῦ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ δαχτυλὸ του πρέπει νὰ κόψῃ τὸ δαχτυλὸ του γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ. Ἐπειτὰ ποῖός σουπε σένα νὰ τοῦ τὸ δώσῃ; Νὰ ἔλα ντὲ τῶρα πού μαζήκωσε. Ἄς ὡς πού νᾶρῃ ὁ χειμῶνας καὶ λιγνένοῦν τὰ δαχτυλὰ ἴσως καὶ βγῆ καὶ σοῦ τὸ δώση, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ὅτι μαζήκωσε σὲ χέρια κλητῆρος δύσκολα ξεμαζήκωσει.

Ἐπάρχει

διαταγὴ καὶ λέει, ὅτι στῆν ἐπαρχίαν πού εἶνε γραμμένοι ἓνας δὲν μπορεί νὰ διορισθῇ. Πῶς λοιπὸν στὸ Βόλο διαφθύνει ὁ Ἀθνασιαδῆς; τὸ τηλεγραφεῖον ἀφοῦ εἶναι γραμμένο ἐκεῖ. Μήπως γιὰτὶ τὸν ὑποστρεφίσουν 4 βουλευταὶ Βόλου;

Ἄπ. Παλ. Τὴρα τὸ καταλάβε; Γυρῆσαις διατήρησις νόμων;

Ἐπέτυχες. Τούς νόμοῦς τὴρα τοῦς κατοουρῶν καὶ τὰ γαδούρια, φταίνε νὰ ἦναι βουλεύται;

Στὸν

Περαία ἀπάνω στὸν ὄρετικὸν μαχαλὰ ὑπάρχει ἡ μάγτρα τοῦ Δ. Πικκιόνε μέσῃ στῆν ὁποῖα ἀνατρέφονται καὶ ἐξυεγινέονται σαράντα γουρούνια τὰ ὅποια ἀμολοῦν καὶ στοῦς δρόμοῦς γιὰ νὰ κἀνουν περίπατο καὶ νὰ πᾶρουν τὸν φρέσκο τους ἀέρα. Τὰ ὑγεινικά αὐτὰ γουρούνια εἶνε τοῦ παντοπῶλη Γ. Πεταοῦλη τοῦ γουρούνα. Κοντὰ σ' αὐτὰ εἶνε λίκκο μέσῃ κεῖ κοντὰ

Υπάρχει άλλο γουρουνοστάσιον, ή δὲ συνοικία καὶ οἱ γείτονες κόντευουν ν' ἀπογουρουνθοῦν ἀπὸ τὴν βρῶμα. Τί λές; Λές νὰ τὰ ξέρη ὁ δήμαρχος καὶ ὁ ὑπαρχὸνός καὶ κάνουν τὸν στραβό :

Α. Π. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ τὰ ξέρουν, ἢ ἂν τὰ ξέρουν, θὰ κάνουν τὸν μεγάλο καὶ δὲν θέλουν ν' ἀνακατευτοῦν με γουρούνια. Για νὰ δοῦμε τώρα ποῦ τόμαθαν τί θὰ κάνουν, δὲν εἶναι ὅμως παράξενο, ὡς ποῦ νὰ πᾶν νὰ τὰ βροῦν νὰ τὰ κρύψῃ ὁ γουρουνάς. Ἄμ κούτος εἶναι, νὰ μὴ τὸ κἀνῃ; Θὰ βροῦν ὅμως τὰ κόποιά τους.

Αὐτὰ

ποῦ γράφετε γιὰ τὸν Διάπῃ τὸν κουρέα εἶνε ἀτομικὰ, ἀτομικὰ ἐπίσης εἶνε καὶ, κείνα ποῦ μᾶς γράφετε γιὰ τὸν καθηγητὴ Βάση. Εἶπαμε πὼς τέτοια δὲν γράφονται. Πάψις λοιπὸν ἀνάπαψις.

Φεύγετε, Χρυσογάδαρε, φύγετε πρὶν σὺς θάψωμε.

Ἀπὸ μέσα

ἀπὸ τὸ βαπόρι Πάρος. Πές στὴν διεύθυνσι τῆς Πανελληνίου ἐταιρίας νὰ συμμαζέψῃ τὸν ὑποπλοίαρχον Γ. Ζῶτον τοῦ βαποριοῦ Πάρος νὰ μὴ συμμαζέσῃ ἀναυλα παιδιὰ μέσα καὶ νὰ μὴ φορτόνεται στοὺς καμαρότους περὶ διὰ ἄσχημα πράγματα, διότι, θὰ βρεθῇ κἀνένας ζευζέκης κἀμμιὰ ὥρα νὰ τὸν φωνάξῃ στὸ γυαλό νὰ κἀνῃ μπουνάτσα.

Σημ. Πα.Ι. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀτομικὸ, διότι ἡ διαγωγή ἐνοῦς πλοίαρχου εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξέλεξι καὶ ἐπιτήρησι καθε πολίτου, τούτων οὖν ἐνεκα, ἄς ληφθῇ πρόνοια νὰ θἀνῃ γνώση ὁ πλοίαρχος, πρὶν τοῦ τὴν βάνουν ἄλλοι.

Ἐδῶ

στὸν Περαιᾶ στὸ δρόμο τοῦ Νικητᾶ ποῦ εἶναι τὰ κτήματα τῆς Ριζαρίου σχολῆς εἶναι φιθερό καὶ λέγειν καὶ ἀνούειν καὶ ἰδεῖν. Ὅλο τὸν δρόμο τὸν πιάνουν τὰ κάρρα, εἶναι γενικὸ χέζουσιδὸν τὴν νύχτα καὶ θὰ μᾶς πιάσῃ βρομολογίας χολέρα νὰ σηκώσουν δὲ καὶ τὰ γύφτικα, διότι εἶναι τῆς ντροπῆς σὲ ἓνα τόπο κεντρικὸ δρόμο νὰ συμβαίνουν αὐτὰ. Θὰ πεθᾶνωμε ἀδικᾶ.

Σ. Πα.ΙΙ. Καλὰ οὐλα, καὶ ἔχετε δίκαιο, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ γύφτικα πὼς νὰ τὰ σηκώσουν; Πληρώσετε τὸν γυῖλο καὶ τὰ πᾶν ὅπου θέλετε. Ὅσο γιὰ τὰ κάρρα φαίνεται, ὅτι εἶναι δύσκολο νὰ κουνῆθοῦν ἀπὸ κει γιὰτι κόλλησαν ἡ ροδες στὸ χῶμα.

Περαιῶθεν.

Γιὰρωτήσατε τὸν ἀξιότιμο συμπόλιτη μᾶς κ. Γ. Α. Ζωγράφου γνωρίζει τί συνέβη στὸ σπίτι του ὅταν ἔλειπε :

Τη. Π. Αὐτὸς δὲν γνωρίζει τί συνέβηκε στὸ σπίτι του ὁ κῶσμος ἔμως καὶ γὼ τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ λέει μιὰ παροιμία, τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ, καὶ μ' ὄλον ὅτι καὶ αὐτὸ εἶναι καθαρὸ ἀτομικὸ, μ' ὄλον τούτοις τὸ τυπόμεν γιὰ τὴν σωτηρίαν ἐνὺς τόσου καλοῦ συμπολίτου.

Ἡ ἑταιρεία

τεῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς — Ἀθηνῶν — Πειραιᾶ, Μαρουσιοῦ,

Κοντεμιχαλοῦ, Κοκουθᾶνῶν, Ζουρλομαριδῶν καὶ λοιπῶν μεγάλων πρωτευουσῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ μέχρι Μεγάρων, γνωστοποιεῖ, πὼς ὅτι αἱ ὑπάλληλοι τῆς ἔχουν μεγάλη βαναυσάντια ἀπάνω τους, χάριν περιποιήσεως τῶν ἐπιβατῶν, διὰ ὑπουργικοῦ δὲ διατάγματος, ἐπιτρέπεται, νὰ βροῦν τοὺς ἐπιβάτας καὶ τὸ νοστιμώτερο ἀπ' ὄλον, νὰ τοὺς ὑποχρεῶνουν νὰ πληρώνουν καὶ γιὰ τὰ σκυλάκια τους ναῦλο ὀλοκληροῦ ἀνθρώπου. Βρε με τοὺς ναῦλους, τῶν σκυλιῶν θὰ δόσετε τὸ μῆρισμα στοὺς μετόχους; Ἐσεῖς εἶστε χειρότεροι καὶ ἀπὸ σκύλου, ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα μένουν πίσω.

Πίσω ἔχει τὸ ἀπίδι τὴν οὐρά.

Φυλακαὶς Χρυσογαδάρων.

Εἶναι κἀνέις μέσα; Ψυχή. Ἄμ' τί φυλάγοις τότε τὰ κουρούπια;

Ὁ κύριος

Μιχάλοδας Ἰωάννης ὑποστῆριζε οἰκογένειαν ἐπιληψίμου διαγωγῆς, εἰς ἣν ἑκατόρθωσε τὸν δεκαεπταετῆ νέον Νικόλαον Κινάτον ὅπως συζευχθῇ θυγατέρα τῆς οἰκογενείας ταύτης ἔχουσης τέκνον πενταετὲς ἀνευ συζύγου. Τὸ δὲ μυστήριον ἐξετελέσθη χθὲς ἐν Κηφισσίᾳ, παρευρεθέντος καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ νέου αὐτοῦ ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν γάμον, ἀλλ' ὁ ἀμαξιάτης τοῦ ἱατροῦ Χατζημιχάλη τυγχάνοντος παρανόμου ἠπῆλθε τὸν πατέρα τοῦ νέου, ὅστις ἐκ φόβου παρακινούμενος ἀνέχωρης.

Σ. Π. Ἄκυρος ὁ γάμος του. Καὶ μεθῆνοι τὰ τραγικὰ καὶ ἀκαθῆκαστα.

Μπάντζα Δαμασκηνοῦ.

Τέλος

πάντων ἔχει τινὰς καὶ μιὰ ταβέρνα ἀνθρωπινῆ εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους εἰς τὸ «Ζυθοπωλείον τῆς Πλευνάς» μέσα εἰς τὸ κτήμα τοῦ Παππαδάκη, εὐρίσκει τινὰς ὅτι ζητήσῃ πρασινάδα θεῖα, κρασί ἀριστοῦργημα φτηνία μοναδική. Φαντάσου ὅπου καὶ ὁ Τρικουπῆς κάθε μέρα τῶν ἀδυνατῶν νὰ μὴν περάσῃ νὰ πηγῇ τὸ ρετινατό του, ὄχι ἓνα ἀλλὰ πολλὰ, ψιθυρίζων — «οἶνος (καλὸς) καρδίαν εὐφραίνει».

Κύριε

Γεώργιε Παλακᾶκη, σοῦ γράφουν κάτι ἀτομικὰ καὶ πέρασε νὰ σοῦ τὰ πῶ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου.